

Sygn. akt **VIII Ua 2/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska
Sędziowie:	SSO Mariola Szmajduch (spr.) SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016r. w Gliwicach

sprawy z odwołania K. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z udziałem zainteresowanych Zespołu Szkół (...) w B. oraz Zespołu Szkół Ogólnokształcących nr (...) w B.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 października 2015 r. **sygn. akt** VI U 217/14

oddala apelację.

(-)SSO M. S. (ref.) (-)M. A. SSO (-)SSR del. M. K.

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 2/16

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 29 grudnia 2014r. i 6 maja 2014r. o numerach (...) - (...) i (...) - ZASc Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu K. S. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, powołując się na treść art. 18, ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2014r., poz. 159 ze zm.) i wskazując, iż jest on osobą uprawnioną do emerytury, a w związku tym brak podstaw do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się ich zmiany i przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres jednego roku oraz zasądzenia na swoją rzecz od organu rentowego odsetek za zwłokę w wypłacie świadczenia rehabilitacyjnego od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty. Podał, że zaskarżone decyzje są krzywdzące, bowiem organ rentowy dokonał błędnej wykładni przepisów regulujących zasady przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Odwołujący powołał się na ugruntowane poglądy orzecznictwa, zgodnie z którymi pobieranie świadczeń z zaopatrzenia emerytalno-rentowego przez funkcjonariuszy policji lub żołnierzy zawodowych nie stanowi okoliczności wyłączającej prawo do świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach i wnosił o oddalenie odwołań. Dodał również, że brak jest podstaw do rozgraniczenia prawa do policyjnej emerytury a emerytury przysługującej na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), bowiem przepis art. 18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. nie wprowadza takiego rozgraniczenia. Przesłanką wyłączającą pobieranie świadczenia rehabilitacyjnego jest ustalenie prawa do emerytury.

Postanowieniem z dnia 1 października 2014r. Sąd przekazał do rozpoznania organowi rentowemu nowe wnioski w zakresie rozpoznania uprawnień odwołującego do odsetek w zakresie świadczeń objętych obu powyższymi decyzjami. Z kolei drugim postanowieniem z tej samej daty, Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanych Zespół Szkół Ogólnokształcących Nr (...) w B. i Zespół Szkół (...) w B., które nie zajęły stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 29 października 2015. (sygn. VI U 217/14), Sąd Rejonowy w G. w punkcie pierwszym zmienił obie zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego począwszy od dnia 31 marca 2014r. na okres 3 miesięcy. W punkcie drugim oddalił odwołania w pozostałym zakresie. Z kolei w punkcie trzecim odstąpił od obciążania odwołującego kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy oparł powyższe orzeczenie na następującym stanie faktycznym i poczynił następujące rozważania:

Ubezpieczony w okresie od 1 maja 1992r. do 12 września 2007r. pełnił służbę w Komendzie Miejskiej Policji w B. jako funkcjonariusz Policji. Następnie decyzją Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 1 października 2007r. przyznano odwołującemu prawo do policyjnej emerytury.

W okresach: od 1 kwietnia 2009r. do 6 lipca 2009r., od 1 września 2009r. do 28 lutego 2013r., od 22 kwietnia 2013r. do 28 czerwca 2013r. oraz od 1 września 2013r. do 31 sierpnia 2014r. odwołujący był zatrudniony w Zespole Szkół Ogólnokształcących nr (...) w B. na podstawie umowy o pracę, na stanowisku pedagoga szkolnego. Równocześnie, z dniem 19 listopada 2012r. podjął on zatrudnienie w Zespole Szkół (...) w B. na stanowisku pedagoga. Zatrudnienie to trwało do dnia 28 czerwca 2013r. Ponowne zatrudnienie w tej szkole obejmowało okres od 1 września 2013r. do 27 czerwca 2014r.

Następnie w okresie od 30 września 2013r. do 30 marca 2014r. odwołujący był niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim (182 dni). W tym czasie odwołujący z powodu zawału mięśnia sercowego od 5 października 2013r. do 10 października 2013r. był hospitalizowany w Wojewódzkim Szpitalu (...) w B.. Z kolei od 13 listopada 2013r. odwołujący poddany był rehabilitacji leczniczej w (...) Centrum (...) w T.. Ponownie odwołujący był hospitalizowany w okresie od 4 grudnia 2013r. do 10 grudnia 2013r. w związku z zawałem ściany bocznej serca. Na skutek przebytego zawału serca odwołujący ponownie poddany był rehabilitacji leczniczej w okresie od 15 stycznia 2014r. do 18 lutego 2014r.

W dniu 28 marca 2014r. odwołujący złożył wnioski o wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego z tytułu pozostawania w zatrudnieniu w obu szkołach. W związku

z wyczerpaniem okresu zasiłkowego dyrektor Zespołu Szkół (...) w B. skierował odwołującego na badanie z zakresu medycyny pracy, celem stwierdzenia czy odzyskał on zdolność do pracy. Zaświadczeniem lekarskim z dnia 31 marca 2014r. odwołujący – wobec przeciwwskazań zdrowotnych – został uznany za niezdolnego do podjęcia pracy na stanowisku pedagoga. Z kolei lekarze Poradni Kardiologicznej nie wystawiali mu, po dniu 30 marca 2014r., dalszych zwolnień lekarskich, wskazując na zakończenie okresu zasiłkowego.

W celu ustalenia, czy po dniu 30 marca 2014r. odwołujący był nadal niezdolny do pracy, a jeśli tak, czy dalsze leczenie i rehabilitacja odwołującego uzasadniały przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego i na jaki okres, Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego kardiologa.

W opinii z dnia 26 marca 2015r. biegły specjalista z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii M. W. rozpoznał u odwołującego: chorobę niedokrwienną stabilną, stan po P. (stenty (...)) do D1 i LAD z powodu zawału (...) (dnia 4 grudnia 2013r.), stan po P. (stent DES) do D1 z powodu zawału (...) (dnia 5 października 2013r.), nadciśnienie tętnicze, zaburzenia gospodarki lipidowej, nieprawidłową tolerancję węglowodanów, niewydolność naczyń żylnych kończyny dolnej lewej i uznał, że po dniu 30 marca 2014r. był on nadal niezdolny do pracy ze względu na przebyty w dniu 4 grudnia 2013r. zawał serca (...), zaś przyznanie świadczeń rehabilitacyjnych na okres 3 miesięcy spowodowałyby odzyskanie zdolności do pracy. W uzasadnieniu biegły podał, że odwołujący przeszedł w październiku leczenie szpitalne z powodu zawału mięśnia sercowego (...), wykonano skuteczną angioplastykę naczynia z implantacją stentu; badanie ECHO wykazało zaburzenia kurczliwości regionalnej lewej komory, frakcję wyrzutową dobrą – 55%. Natomiast w trakcie rehabilitacji wystąpiły objawy ostrego zespołu wieńcowego oraz zawał (...) ściany bocznej, wskutek czego odwołujący miał wykonaną kolejną angioplastykę z wszczepieniem następnych stentów. W styczniu 2015 roku odwołujący przeszedł ponownie rehabilitację, badanie ECHO wykazało frakcję wyrzutową 50-55%, zaś tolerancja wysiłku była zmniejszona – 6,5 MET.

W związku z zarzutami organu rentowego, że biegły w opinii nie wskazał żadnych zapisów z dokumentacji medycznej, które oddawałyby stan zdrowia odwołującego po dniu 30 marca 2014r., Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii innego biegłego kardiologa. W opinii z dnia 25 sierpnia 2015r. biegły specjalista z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii M. H., potwierdził diagnozę poprzedniego specjalisty i także uznał, że odwołujący po dniu 30 marca 2014r. był nadal niezdolny do pracy przez okres co najmniej 3 miesięcy. Oceny tej biegły dokonał na podstawie wywiadu oraz dokumentacji medycznej z poradni kardiologicznej. Organ rentowy zakwestionował i tą opinię jako niepełną i wnioskował o powołanie kolejnego biegłego kardiologa.

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd I instancji podzielił w całości opinie biegłych uznając je za przekonujące i zawierające stanowcze wnioski. Opinie te zostały sporządzone rzetelnie i wyczerpująco, zgodnie z tezą dowodową, na podstawie akt sprawy i dodatkowych badań odwołującego. Nadto co istotne, wnioski biegłych korelują ze sobą. Równocześnie Sąd Rejonowy pominął pozostałe wnioski dowodowe, stwierdzając, że sąd nie jest obowiązany dopuścić dowodu z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje, zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, to jest gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych. Skoro zaś opinie biegłych zostały sporządzone rzetelnie, to brak jest jakichkolwiek podstaw do dopuszczenia kolejnej opinii w sprawie.

Przechodząc do rozważań Sąd Rejonowy stwierdził, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący po wykorzystaniu pełnego okresu zasiłkowego, to jest po dniu 30 marca 2014r., był nadal niezdolny do pracy i czy ewentualnie jego stan zdrowia rokował odzyskanie przez niego zdolności do pracy po wykorzystaniu świadczenia rehabilitacyjnego.

Opierając się na wynikach postępowania dowodowego Sąd Rejonowy uznał, że odwołujący po dniu 30 marca 2014r. był nadal niezdolny do pracy przez okres dalszych 3 miesięcy, zatem należało przyznać mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w dalszym okresie celem dokończenia leczenia i rehabilitacji, bowiem w tym czasie występowały pozytywne rokowania co do odzyskania przez niego zdolności do pracy. Natomiast po wykorzystaniu trzymiesięcznego okresu świadczenia rehabilitacyjnego odwołujący nie wymagał dalszego leczenia i rehabilitacji, bowiem odzyskał zdolność do pracy. Tym samym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie odwołującego było uzasadnione tylko częściowo, to jest stan zdrowia nie uzasadniał przyznania mu prawa do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego w pełnym wymiarze 12 miesięcy.

Zawarte bowiem w art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.

z 2014r., poz. 159 – zwanej dalej ustawą zasiłkową) przesłanki pozytywne nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego przewidują jego uzyskanie w wypadku: wyczerpania okresu zasiłku chorobowego, dalszego istnienia niezdolności do pracy, pomyślnego rokowania co do odzyskania zdolności do pracy w wyniku leczenia lub rehabilitacji, braku uprawnień do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego lub do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd I instancji uznał jednak, że w pierwszej kolejności, wobec zarzutu organu rentowego, koniecznym jest poczynienie rozważań w zakresie, czy odwołujący będąc uprawnionym do emerytury policyjnej, nie spełnia przesłanki negatywnej wykluczającej możliwość przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, o której mowa w art. 18, ust. 7 ustawy zasiłkowej.

W tym zakresie Sąd merytoryczny zauważył, że ustawodawca dokonał rozróżnienia w zakresie nabycia prawa do emerytury; co do zasady bowiem osoba podlegająca ubezpieczeniu emerytalnemu w ramach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po spełnieniu określonych przesłanek ujętych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) nabywa prawo do emerytury. Inaczej jednak uregulowano świadczenia emerytalne dla żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz członków ich rodzin. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 1a ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2013r., poz. 667 ze zm.) w ramach zaopatrzenia emerytalnego przysługuje na zasadach określonych w ustawie świadczenie pieniężne w postaci emerytury policyjnej.

Sąd Rejonowy powołał się również na prezentowane w tym względzie poglądy orzecznictwa Sądu Najwyższego, które wskazują, że prawo do świadczenia rehabilitacyjnego nie jest wyłączone w przypadku osoby uprawnionej do policyjnej renty inwalidzkiej, gdyż nie została ona wymieniona w art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej. Prawo do świadczenia rehabilitacyjnego wyłączone jest tylko w tych okolicznościach, które wyczerpująco i wyraźnie określone zostały w art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej. Nie wymieniono w nim policyjnej renty inwalidzkiej przyznawanej funkcjonariuszom z funduszy publicznych, więc pobieranie tego świadczenia nie uzasadnia odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego – tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 lutego 2014r., I UK 368/13, (LEX nr 1458625). W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wyjaśnił, że charakter prawa ubezpieczeń społecznych, którego przepisy mają charakter bezwzględnie obowiązujący, nakazuje nadawanie wskazanym art. 18 ust. 7 ustawy przyczynom odmowy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego tylko takie znaczenie, jakie wypływa z jego tekstu. Określenie "renta z tytułu niezdolności do pracy", którym się posługuje, nie może być uznane za pojęcie zbiorcze, obejmujące wszystkie świadczenia przyznawane nie tylko z ubezpieczenia rentowego, lecz także w postaci świadczeń zabezpieczeniowych z budżetu, jakim jest "renta policyjna" i nie jest tożsame z tym pojęciem. Rezultat wykładni językowej potwierdza więc wykładnia systemowa, uwzględniająca brak jakiegokolwiek związku normatywnego między wskazanymi systemami, a także zasady techniki prawodawczej, wskazujące, że w ustawie nie zamieszcza się przepisów, które regulowałyby

sprawy wykraczające poza wyznaczony przez nią zakres podmiotowy, czyli regulowane w niej stosunki oraz krąg podmiotów, do których się odnosi. Wykluczone jest więc, by ustawodawca w ustawie regulującej stosunki ubezpieczenia chorobowego, odwołując się do pojęcia "osoby mającej ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy", sięgał do jakiegokolwiek innej definicji świadczenia przysługującego na podstawie innych przepisów niż określenie osoby uprawnionej do renty na podstawie art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jeżeli ustawodawca odwołuje się w art. 18 ust. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa do świadczeń z ogólnie pojętego zabezpieczenia społecznego lub z budżetu, to wyraźnie o nich stanowiąc, nie uwzględnia systemu zaopatrzeniowego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy stwierdził, że w jego ocenie pojęcie „emerytura policyjna”, nie jest pojęciem tożsamym z pojęciem „emerytura”. W świetle poglądu Sądu Najwyższego nie można przenosić skutków regulacji odnoszących się wprost do systemu powszechnego w ramach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na grunt systemu zaopatrzeniowego.

W konsekwencji, przepis art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej nie ma odniesienia do funkcjonariuszy pobierających emeryturę policyjną, a tym samym osoby pobierające takie świadczenie nie są pozbawione świadczeń z ustawy zasiłkowej.

Ostatecznie Sąd I instancji uznał, iż odwołujący spełnił wszystkie pozytywne przesłanki przyznania mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 3 miesięcy, a równocześnie nie spełnił żadnej z przesłanek negatywnych, które prawo do tego świadczenia by wykluczały i orzekł jak w punkcie pierwszym i drugim sentencji zaskarżonego wyroku.

W dalszej kolejności Sąd I instancji uzasadnił orzeczenie o odstąpieniu od obciążenia odwołującego kosztami zastępstwa procesowego na rzecz organu rentowego.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżając wyrok w całości, apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 18, ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego i macierzyństwa (t.j. Dz.U.

z 2014r., poz. 159 ze zm.) przez niesłuszne uznanie, że pobieranie emerytury policyjnej nie wyłącza prawa do świadczenia rehabilitacyjnego oraz błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą do wydania zaskarżonego wyroku polegający na uznaniu, że odwołujący nabył prawo do świadczenia rehabilitacyjnego jak i, że wobec odwołującego zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c.

W oparciu o tak postawione zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Alternatywnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, jak również podkreślił, że w jego ocenie pojęcie emerytury, o której mowa w art. 18, ust. 7 ustawy zasiłkowej, obejmuje wszelkie emerytury, bez ich rozgraniczania na poszczególne systemy emerytalne. W dalszej kolejności apelujący argumentował, iż Sąd Rejonowy nie wykazał, aby w wypadku odwołującego zasły szczególne okoliczności mające przemawiać za odstąpieniem od obciążania go obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz ZUS.

W odpowiedzi na apelację odwołujący wniósł o jej oddalenie.

Z kolei zainteresowani nie zajęli stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i wyprowadzone na ich podstawie wnioski oraz ocenę prawną. Nie zachodzi w tej sytuacji potrzeba szczegółowego ich powtarzania (vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 1999r.,

I PKN 21/98, OSNAP 2000/4/143).

Kwestia sporna w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do wykładni przepisu prawa materialnego, to jest art.18 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego i macierzyństwa (Dz.U. z 2014r., poz. 159 ze zm.)

Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy opierając się na ugruntowanych poglądach orzecznictwa, prawidłowo przyjął, że świadczenie pobierane przez odwołującego, to jest emerytura policyjna nie mieści się w katalogu świadczeń, których otrzymywanie wyłącza prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Emerytura policyjna, analogicznie jak emerytura wojskowa, jest wypłacana z odrębnego systemu zabezpieczenia społecznego, systemu zaopatrzeniowego , jest inną emeryturą, niż emerytura przysługująca z systemu powszechnego i nie jest objęta omawianym przepisem.

Nie ma racji apelujący zarzucając, iż ustawy są równorzędnym źródłem prawa, zatem użyte w art. 18, ust. 7 słowo "emerytury" obejmuje wszelkie emerytury. Na tak szerokie ujęcie nie pozwala wykładnia literalna i systemowa. Należy bowiem zwrócić uwagę, że mamy odrębność regulacji w systemie zabezpieczenia społecznego, czyli system powszechny (składkowy) i system zaopatrzeniowy (emerytur wojskowych i emerytur funkcjonariuszy). Inne są przesłanki oraz zróżnicowanie prawa do świadczeń w systemie powszechnym i zaopatrzeniowym. Emeryt wojskowy i policyjny może być ubezpieczony z tytułu zatrudnienia w systemie powszechnym. Korzysta z ubezpieczenia chorobowego, jednak wówczas odjęcie mu ochrony w postaci zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego, dlatego że ma emeryturę wojskową, bądź policyjną musi być wyraźne. Na tak jednoznaczne stwierdzenie nie pozwala wykładnia art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej, gdyż użyte w nim pojęcie emerytury nie uwzględnia emerytury z systemu zaopatrzeniowego. Wynika to z zakresu systemu ubezpieczeń społecznych, do których należy między innymi ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenie chorobowe (art. 1 pkt 1 i 3 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych). (...) emerytalne w tym rozumieniu to tylko emerytury w systemie powszechnym. Potwierdza to regulacja z art. 2 ustawy emerytalnej (z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS).Wyraźnie wyodrębnia obok systemu powszechnego emerytury żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy. Skoro te ostatnie nie są objęte regulacją powszechną, to również słowo "emerytura" w regulacji należącej do systemu powszechnego, czyli w art. 18 ust. 7 ustawy zasiłkowej nie może obejmować emerytury wojskowej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2014r., II UK 145/14 , LEX nr 1678076).

Reasumując, Sąd II instancji uznał, że zarzuty apelującego nie znajdują potwierdzenia i ubezpieczony ma prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 31 marca 2014r., na okres 3 miesięcy.

Sąd Okręgowy nie uznał również za uzasadniony, zarzut apelującego odnośnie rozstrzygnięcia w zakresie odstąpienia od obciążania odwołującego kosztami zastępstwa procesowego. W szczególności w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki zawarte w art. 102 k.p.c. Faktycznie bowiem, co do zasady roszczenie odwołującego było zasadne, a jedynie nie potwierdził się czas trwania niezdolności do pracy. Należy też mieć na uwadze charakter schorzenia odwołującego, pozwalający w jego subiektywnym odczuciu zasadnie przypuszczać, iż czasokres jego niezdolności do pracy będzie dłuższy niż 3 miesiące. Natomiast jego oczekiwania w tym zakresie zostały zweryfikowane dopiero przez biegłych lekarzy sądowych.

W konsekwencji Sąd odwoławczy, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak

w sentencji wyroku.

(-)SSO M. S. (ref.) (-)M. A. SSO (-)SSR del. M. K.

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2.(...)

(...),

G., dnia

(...)